

Arrest

**Nr. 32 695 van 14 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA loco advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn afkomstig van Muranga. Uw ouders scheidden toen u jong was en u groeide op bij uw moeder. U werd in de vakantie van 1997 gedwongen besneden door de sekte Mungiki. Uw moeder ontdekte dit en jullie vluchtten naar Mau. In Mau was er veel diefstal van vee en er ontstond in de periode augustus- september 2004 een oorlog tussen de verschillende stammen. Uw familie ging naar Niagarie in 2004.

In 2005 werden u en uw zus op weg naar huis meerdere keren verkracht. Toen u deze feiten ging melden bij de politie, herkende u een van de agenten als degene die uw zus had gekrabd bij haar verkrachting. De agenten stuurden jullie weg omdat er onvoldoende bewijs was. Uw zus ging hulp zoeken bij een mensenrechtenorganisatie in Narok en ze vroegen haar een doktersattest. Jullie

gingen naar het ziekenhuis en daar vroegen ze een politieformulier. Op het politiekantoor weigerden ze jullie een formulier te geven.

In juli 2006 ontmoette u (J.), van Massai-origine en de zoon van William Olentimama - parlamentslid voor Narok - op de markt. U zong voor een groep en bij het ophalen van de giften, zei hij interesse in u te hebben. Hij gaf u zijn ketting en hij wilde met u trouwen. (J.) kwam uw moeder bezoeken en uw moeder aanvaardde de bruidsschat van twee koeien. U was op dat moment aan het afwassen en u wist niet dat er een huwelijksritueel plaatsvond. U was niet op de hoogte dat u zou trouwen. (J.) keerde terug naar huis en hij kwam u de volgende dag halen samen met uw schoonzus (M.) en uw kind. U volgde (J.) naar Mombassa, waar u enkele dagen verbleef. Boven in het huis waar jullie verbleven, zat een man te bidden. Toen u uw ogen opende, zag u de man praten met slangen en u zag een zak met eekhoornstaarten. U ging daarna naar (J.)'s grootmoeder in Susu, Narok. Ze gaf u advies over uw huwelijk en de Massai-traditie. U keerde terug naar huis. U ontmoette uw burens en uw familie, die u zeiden dat ze de bruidsschat hadden opgegeten en dat u vanaf dat moment een getrouwde vrouw was. U vertelde uw moeder en broer dat u weigerde te trouwen, wat niet kon aanvaard worden omdat de bruidsschat al verbruikt was. Er kon niets veranderd worden. Uw broer nam u mee naar Il Polei Dol Dol. U kon die nacht niet slapen, omdat er mensen op het dak stapten en het licht werd uitgedaan. Het eten werd verplaatst en er werden stenen op het dak gegooid. Na 2 of 3 dagen werd u er door de politie weggestuurd. U vermoedt dat (J.) de politie informeerde en u volgde. De politie bracht u terug naar Niagairie. De volgende dag liep u naar Kilgoris, maar ook daar hoorde u stappen op het dak, stenen die werden gegooid en ging het licht hoor. U kon er enkele dagen blijven en dan moest u er van de burens vertrekken. U nam de bus naar Bomet en daarna ging u naar Machiakos. U verbleef er twee weken en dan werd u door de politie teruggebracht naar Niagairie. Na twee dagen kwam (J.) met een kleermaker en u meldde uw moeder dat u niet wilde trouwen. Enkele dagen later vluchtte u naar Nairobi. U bezocht er een medicijnman op 2 september 2006. De medicijnman kon u niet behandelen en stuurde u door naar (M.D.K.) in Mulanko Koba. Ook deze man kon niets doen, omdat u onder de controle van (J.) stond. Hij gaf u wel een sieraad mee. U kwam de volgende avond, op 8 september 2006, thuis en die avond hoorde u veel lawaai. U liep naar de zolder en hoorde uw zus en schoonzus om hulp roepen. U zag hoe uw zus verkracht en geslagen werd door mannen. Uw schoonzus riep de hele tijd, maar ze werd tot zwijgen gedwongen. Toen de mannen vertrokken waren, liep u met uw schoonzus bij uw zus. Ze overleed. U ging naar de politie en de agent vroeg u of u de overheid bij de overheid wilde aangeven. Hij zei u te doen wat (J.) wil. U ging naar het politiekantoor in Narok om er klacht neer te leggen, maar u werd teruggestuurd naar het dichtstbijzijnde politiekantoor. Op de dag van de begrafenis van uw zus kreeg u een brief dat uw huwelijk doorging op 10 september 2006. Na de begrafenis liep u met uw kind en schoonzus weg. Uw schoonzus had dit met vriendinnen geregeld. U ging naar Likia, waar u eind september 2006 door de politie werd opgepakt. U werd naar een voor u onbekende plaats gebracht, waar u een man herkende die uw zus nog had verkracht. (J.) kwam naar die plaats en u zei hem dat u weigerde te trouwen. (J.) beval de agenten u op te sluiten. Na enkele tijd werd u in een auto gezet en aan de achterkant van een hotel afgezet. U at in het hotel en uw haren werden opgemaakt. U werd naar een andere plaats gereden, waar u uw trouwkleed zag. Er werd u een badkamer getoond, waar u zich kon omkleden. U maakte van die kans gebruik om weg te lopen. U ging naar de vriendin van (M.), (V.) en ze had uw reis geregeld. Jullie gingen naar Nairobi en de volgende morgen haalde een andere vriendin (R.) uw schoonzus en uw kind op. Ze keerden terug naar Likia. Die avond ging u met (V.) naar de luchthaven en u reisde met haar naar België. U hebt Kenya per vliegtuig verlaten op 29 september 2006. U kwam in België aan op 30 september 2006 en logeerde bij (V.). U werd er slecht behandeld en opgesloten en haar vriend hielp u uit haar huis te geraken. U hebt op 21 december 2006 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gedwongen huwelijk en omwille van een vrees voor een besnijdenis volgens de Massai-traditie, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 27.8.2007 (hierna CGVS I), dd.10.1.2008 (hierna CGVS II) en dd.13.5.2009 (hierna CGVS III)) te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uiterst vage verklaringen aflegt over de man met wie u gedwongen werd te huwen. U verklaart dat hij al vrouwen heeft zonder dat u weet hoeveel of dat u hun namen kent en u weet niet of hij al kinderen had (zie gehoor CGVS I, p.9 en gehoor II, p.7). U stelt de volledige naam van (J.) niet te kennen, omdat u het hem niet vroeg (zie gehoor CGVS II, p.6). Tijdens het bijkomende gehoor verklaart u dat hij (J.O.) heet, naar zijn vader's naam Olentimama

(zie gehoor CGVS III, p.3). De volledige precieze naam van (J.) zelf is u aldus onbekend. U blijkt niet te weten of (J.) broers of zussen had (zie gehoor CGVS II, p.6). Ook zelfs de woonplaats van (J.) is u niet bekend (zie gehoor CGVS II, p.8). U beweert het beroep van (J.) niet te kennen (zie gehoor CGVS I, p.4 en p.9). U voegt toe dat hij de zoon is van William Olentimama, de parlamentsvertegenwoordiger van Narok (zie gehoor CGVS I, p.9). Wanneer gevraagd wordt of hij een belangrijke man is, antwoordt u kortweg "ja", maar dat u niets over hem wilde weten omdat u wilde studeren". Deze verklaring komt weinig doorleefd over, temeer daar u blijkbaar wel op een meeting zong, waar hij de eregast was (zie gehoor CGVS II, p.6). Wanneer hierop wordt gevraagd om welke reden hij er eregast was, antwoordt u het niet te weten, noch kan u verduidelijken waarom hij belangrijk was of welke rol (J.) in de gemeenschap had (zie gehoor CGV II, p.6). Op de vraag wat u nog meer weet over (J.), antwoordt u niets van hem te weten en omdat u bang was, heeft u hem niets gevraagd (zie gehoor CGVS I, p.9). Wanneer u tijdens het bijkomende gehoor wordt gevraagd of (J.)'s vader – volgens uw verklaringen een minister – nog minister is, antwoordt u dit niet te hebben nagegaan (zie gehoor CGVS III, p.3), wat bevreemdend is gezien u met zijn zoon beweert problemen te hebben gehad. U verklaart de grootmoeder van (J.) te hebben bezocht, maar u blijkt niet te weten of zij de grootmoeder langs vader's of moeder's kant is (zie gehoor CGVS II, p.7). U verklaart niet te weten waar u door (J.) in Mombassa naartoe werd gebracht om de zegen over het huwelijk te krijgen (zie gehoor CGVS II, p.8). U stelt dat u in een huis van de priester ging bidden, maar u blijkt zijn naam niet te kennen, noch weet u welke godsdienst de priester had (zie gehoor CGVS II, p.8). Het is ongeloofwaardig dat u niet meer informatie zou hebben over de man die uw toekomstige echtgenoot zou worden, zeker aangezien hij volgens uw verklaringen een belangrijk figuur zou zijn en het dus niet onoverkomelijk is bovengenoemde informatie over hem te bekomen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u eveneens vage verklaringen aflegt over de besnijdenis die u beweert te vrezen. U stelt dat u volgens de Massai-traditie opnieuw zou besneden worden, maar u blijkt helemaal niet te weten wat deze besnijdenis inhoudt (zie gehoor CGVS I, p.5 en CGVS II, p.9). Het is merkwaardig dat u zich geen vragen stelde, te meer daar u al besneden was (zie gehoor CGVS I, p.3). U stelt dat het anders moest bij de Massai, maar u blijkt verder niet te weten wat er anders was of waarom uw besnijdenis niet goed was (zie gehoor CGVS I, p.5 en CGVS II, p.9). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer op de hoogte bent van deze Massai-besnijdenis, zeker gezien u blijkbaar wel door de grootmoeder van (J.) voorgelicht werd over de Massai-tradities.

Met betrekking tot de moord op uw zus dient te worden opgemerkt dat u ook hierover vage verklaringen aflegt. U hebt geen idee door welke mannen uw zus verkracht, geslagen en gedood werd (zie gehoor CGVS I, p.10 en gehoor CGVS II, p.12). U blijkt niet te kunnen zeggen hoeveel personen het waren, noch om hoeveel agenten het ging (zie gehoor CGVS II, p.12). U veronderstelt dat uw zus gedood werd omdat ze u had meegenomen naar de medicijnman, want toen jullie van daar terugkeerden, werd ze vermoord. U blijkt wel niet te weten hoe de mannen hiervan op de hoogte waren en uw verklaringen bevatten verder geen concrete elementen die een mogelijk verband tussen uw beweerde problemen, de medicijnman en uw zus' dood aantonen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de verkrachtingen in 2005 vaag zijn, waardoor sterk getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid ervan. U verklaart dat u en uw zus vele keren werden verkracht (zie gehoor CGVS II, p.4). Wanneer gevraagd werd hoeveel keren u werd verkracht, stelt u dit niet te weten. Later voegt u toe dat u ongeveer een of twee keer per maand werd verkracht (zie gehoor CGVS II, p.5). U blijkt niet te kunnen zeggen waar het gebeurde en u stelt vaagweg op weg van Nairagie-Ngare shopping naar huis (zie gehoor CGVS II, p.4). U kunt zich niet meer herinneren door hoeveel mannen u werd verkracht, noch bent u in staat te zeggen of het steeds dezelfde mannen waren (zie gehoor CGVS II, p.5). De naam van de agent die uw zus krabde is u niet bekend (zie gehoor CGVS II, p.4). U verklaart dat uw zus hulp ging zoeken bij een mensenrechtenorganisatie in Narok, maar u blijkt niet te weten hoe deze organisatie heet (zie gehoor CGVS II, p.4). U beweert naar het politiekantoor van Nturerere te zijn geweest, maar geen melding te hebben gemaakt van de feiten op een ander politiekantoor, zoals het politiekantoor in Narok (zie gehoor CGVS II, p.5).

Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan, waardoor er geen geloof meer kan gehecht worden aan de door u beweerde vrees.

Verder dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde vrees voor (J.) onder meer baseert op zijn begeesterde ziel. U stelt dat (J.) u volgde en dat hij dit regelde met de geesten (zie gehoor CGVS I, p.5). Uw verklaringen over de bovennatuurlijke krachten van (J.) behoren echter tot het (bij)geloof en bevatten geen objectieve gronden voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U stelt dat (J.) wel te weten komt waar u bent, maar dat u niet weet op welke manier (zie gehoor CGVS, p.11). Uw verklaring dat u door heel Kenya zou worden gevonden door (J.) is gebaseerd op uw vermoedens en veronderstellingen, waarvoor u verder geen concrete elementen aanbrengt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Wat de actuele veiligheidssituatie in uw land van herkomst betreft, dient volgende vaststelling te worden gemaakt. Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

Gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen aan uw asielrelaas in het licht van de spanningen na de verkiezingen van december 2007, legt u algemene verklaringen af over de stammenconflicten tussen Kikuyu, Luo en Massai (zie gehoor CGVS III, p.2). U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst de Mungiki vreest (zie gehoor CGVS III, p.3), maar uw verklaringen bevatten echter geen concrete elementen die uw beweerde vrees voor toekomstige vervolging door de Mungiki kunnen staven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan trouwens in ernstige mate getwijfeld worden aan uw beweerde vrees voor de Mungiki-sekte. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Mungiki wel degelijk vervolgd worden door de Keniaanse autoriteiten (zie informatie in uw administratief dossier).

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het blogartikel en de internetartikels zijn van algemene aard en brengen geen bewijs aan van de door u persoonlijk ingeroepen problemen. De brief dd.12.7.2007 en uw geschreven verklaringen zijn een weergave van uw asielrelaas en voegen als dusdanig niets toe aan bovenstaande motivering. Het medische attest dd.11.1.2008 van Dr H. (M.) stelt dat u werd besneden, wat hier niet betwijfeld wordt.

Met betrekking tot uw reisweg dienen nog volgende bedenkingen te worden gemaakt. Zo stelt u dat uw reis werd geregeld door (V.), de vriendin van uw schoonzus (M.). U verklaart dat het geld voor de reis in de zak van uw kind zat, maar u blijkt niet te weten hoeveel (zie gehoor CGVS I, p.8). Hoewel u verklaart dat het uw geld was, is het merkwaardig dat u geen idee had om welk bedrag het ging. U blijkt niet te weten met welke documenten u hebt gereisd. U verklaart dat er u geen documenten werden gegeven bij de paspoortcontrole (zie gehoor CGVS II, p.14), noch kent u de naam of de kleur van het paspoort dat (V.) voor u zou hebben gehad (zie gehoor CGVS II, p.14). Dit alles doet ernstige vragen rijzen over uw reisweg en uw beweerde manier van reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, alsook van de artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Zij is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot haar vrees voor vervolging door de Mungiki en J.O., wenst verzoekster erop te wijzen dat uit haar verklaringen blijkt dat zij samen met haar moeder in 1997 op de vlucht sloeg voor de Mungiki sekte, die onschuldige jonge meisjes zwaar verminkt door ze tegen hun wil en die van hun ouders gedwongen te besnijden.

Tevens verwijst ze naar zeer actuele en pertinente artikels die zouden aantonen dat de macht van de Mungiki sekte verre van gedaald is en dat zij nog steeds gevaarlijk zijn, waarbij ze de informatie toegevoegd aan het administratief dossier betwist.

Verzoekster citeert haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) omtrent haar actuele vrees voor de Mungiki en de man met wie ze moest trouwen.

Zij wijst er op dat J.O. almachtig is en nauw samenwerkt met de politie, waardoor haar pogingen om aangifte te doen van de gedwongen besnijdenis, haar verkrachtingen en haar gedwongen huwelijk vruchteloos bleken.

Verzoekster voert aan dat het vast staat dat haar zus op brutale wijze door de politie werd afgeslacht, zodat het menens zou zijn met de Mungiki, de politie en/of J. Zij stelt hetzelfde lot te zijn beschoren zodra ze terugkeert naar Kenia.

Verzoekster wijst er verder op dat het veranderen van woonplaats onvoldoende bleek om aan haar belagers te ontkomen en herhaalt dat zij nooit werd geholpen door de politie, wel integendeel. Zij zouden nauw samenwerken met J., zodat deze haar telkens kon terugvinden, gebruik makend van duistere krachten en magie.

Verzoekster vreest het slachtoffer te worden van ernstige schade, verminking en besnijdenis volgens de Massai traditie.

De Commissaris-generaal zou niet betwisten dat zij in 1997 als kind door de Mungiki besneden werd, zodat haar vrees een tweede keer te worden besneden reëel zou zijn.

Verzoekster is van mening voldoende elementen te hebben aangehaald waaruit blijkt dat haar vrees geïndividualiseerd, reëel en gegrond is. Tevens zou ze een reëel risico lopen op ernstige schade.

Zij voert verder aan dat Kenia nog steeds een politiek onstabiel land is. Zij verwijst naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waarin wordt verwezen naar het Waki rapport van mei 2008. Verzoekster stelt dat, hoewel dit rapport gewijd is aan het post-verkiezingsgeweld, het toch kan worden doorgetrokken naar de algemene situatie in Kenia, die allesbehalve rooskleurig is. Verzoekster citeert een aantal passages uit voormelde informatie: *"Politie mensen zouden zich ondermeer schuldig gemaakt hebben aan grove brutaliteiten, lukraakschieten, groepsverkrachtingen en afpersingen en cirmineel gedrag (...) De Keniaanse mensenrechtenorganisatie Kenya National Commission on human Rights heeft in september 2008 een rapport gepubliceerd over standrechtelijke executies, verdwijningen en afpersingen door Mungiki en de politie. In anderhalf jaar tijd zijn meer dan 500 jonge mensen gedood of verdwenen. De executies gebeurden door vuurwapens, maar ook door verstikking, verbranding, verdrinking..."*. Verzoekster stelt dat het onveiligheidsniveau in Kenia vandaag de dag nog steeds zeer hoog is en dat zij aldus blootgesteld wordt aan het risico van het lijden van ernstige schade van foltering (besnijdenis) of te worden gedood door de Mungiki-sekte en/of haar echtgenoot.

Verzoekster meent dat de Commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er geloofwaardigheidsproblemen rijzen inzake haar relaas. Zij stelt dat ze duidelijk verklaard heeft gedwongen te zijn geweest door J.O., een belangrijk man, als zoon van een parlamentslid van Narok. Ze werpt echter op niet in Joseph geïnteresseerd te zijn geweest, noch in zijn familie.

Verzoekster stelt dat de grootmoeder van J. haar summier had voorgelicht dat zij volgens de pijnlijke Massai cultuur andermaal zou besneden worden, maar dat ze daarover niet meer details heeft gekregen. Volgens verzoekster blijkt uit de verhoorrappporten dat zij uitgebreid verteld heeft over het gedwongen huwelijk.

Omtrent de verkrachtingen van haar en haar zus, merkt zij op dat deze feiten gebeurden tussen de Nairagie-ngare shopping en de hun woning en er maar één weg is. Zij zouden deze feiten aangegeven hebben bij de politie, maar zij zouden geweigerd hebben hen te helpen en hen zelfs gezegd hebben dat zij zelf de verkrachters naar de politie moesten brengen.

Verzoekster vervolgt dat er maar één human right office in Narok is en dat dit het Human Right Office betreft. Deze organisatie zou naar een politieverklaring gevraagd hebben om af te geven aan het hospitaal, alvorens zij haar kon horen. De politie zou echter geweigerd hebben een verklaring over de verkrachtingen te bezorgen. Verzoeksters zus E. zou haar naar een ziener of medicijnman meegenomen hebben, hetgeen uiteindelijk haar dood zou geworden zijn.

Wat betreft haar reisweg, stelt verzoekster dat zij zich niet meer exact herinnert hoeveel geld zij bij zich had en dat hoe dan ook het belangrijkste was te ontkomen uit de klauwen van de Mungiki en J. O. en niet zozeer te weten hoeveel geld zij precies in haar tas had. Ze zou verklaard hebben dat ze 400.000 Shilling betaalde voor de reis. Verzoekster stelt dat het spaargeld betrof dat zij steeds bij zich had en dat verstopt was in de zak van haar kind.

Zij betoogt dat zij geen details kon verstrekken over de reisdocumenten, omdat haar geen documenten werden overhandigd door V., die alles regelde. Zij wijst er bovendien op dat zij minderjarig was, zodat haar niets kan verweten worden.

Verzoekster is van oordeel dat zij thans de nodige preciseringen heeft aangebracht en hieruit blijkt dat zij heldere en coherente verklaringen heeft afgelegd, waardoor de bestreden beslissing niet langer afdoende gemotiveerd is.

Zij merkt op dat ze lijdt aan een post-traumatisch stresssyndroom omwille van hetgeen zij meemaakte sinds 2005. Daarvoor zou haar minstens subsidiaire bescherming moeten worden verleend.

Ter terechtzitting brengt verzoekster een bundel persartikelen bij, meerbepaald een artikel van de Gazet van Antwerpen, getiteld: *"Belgische ontvoerd in Kenia"* en daterend van 10 juni 2009, een artikel betreffende de Mungiki van 14 juni 2009, een artikel van Reuters van 30 april 2009, een artikel van Reuters van 6 maart 2009, een artikel van 15 mei 2009 waarin aangehaald wordt dat de Keniaanse politie wordt beschuldigd van verkrachtingen, een artikel van 29 juni 2009 waarin de Keniaanse troepen worden beschuldigd van foltering en verkrachting, een artikel van de website 'Allafrica.com' van 16 april 2008, een artikel getiteld *"Annual Report for Kenya"*, een artikel van 26 september 2007 en een artikel van 24 juni 2008 (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar identiteit, reisweg en asielrelaas, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Zij bleek evenmin in staat duidelijke verklaringen af te leggen omtrent haar reisweg en de daarbij gebruikte documenten, terwijl ze met het vliegtuig van Kenia naar België zou zijn gereisd. Dat V. alles voor haar zou hebben geregeld is geenszins afdoende om haar uitermate vage verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, te verklaren. Haar argumentatie dat zij minderjarig was kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond voor deze onwetendheden worden aanvaard, te meer daar zij enkele dagen na haar reis achttien is geworden. Derhalve oordeelde de bestreden beslissing, op grond van verzoeksters vage verklaringen, met recht dat haar beweerde reisweg ongeloofwaardig is, te meer daar zij evenmin in staat bleek aan te geven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 22, nr. 4, nr. 40).

Waar verzoekster verklaart de Mungiki sekte te vrezen bij terugkeer naar Kenia, dient te worden opgemerkt dat het aan haar is om in concreto aan te tonen dat deze vrees gegrond en actueel is. Zij voert aan dat ze in 1997 door de Mungiki gedwongen werd een besnijdenis te ondergaan en brengt een medisch attest bij waaruit blijkt dat ze besneden is. Uit dit document kunnen de omstandigheden waarin dit gebeurde echter niet worden afgeleid. Ter staving van haar voorgehouden vrees verwijst verzoekster tevens naar de door haar neergelegde "actuele en pertinente" artikels bij het CGVS (administratief dossier, stuk 26), die zouden aantonen dat deze sekte nog steeds machtig en gevaarlijk is. Daargelaten het feit dat een verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om een concrete vrees voor vervolging aannemelijk te maken, dient te worden opgemerkt dat enkel het bijgebrachte blogartikel over de Mungiki handelt (*ibid.*, nr.1). Dergelijk document mist objectieve bewijswaarde en het artikel dateert bovendien van augustus 2007, waardoor het bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd. Hoe dan ook doet dit document geen afbreuk aan de landeninformatie met betrekking tot de Mungiki die dateert van november 2008 en juni 2009 (administratief dossier, stuk 27, nr.1, p.18, nr.2) en waaruit blijkt dat de macht van de Mungiki wel degelijk afgenomen is en de Keniaanse overheid optreedt tegen de Mungiki.

Gezien verzoeksters verklaringen voor het overige geen concrete aanwijzingen bevatten dat de Mungiki haar zouden viseren bij terugkeer naar Kenia, dient haar voorgehouden vrees ten aanzien van deze sekte als ongegrond te worden beoordeeld.

Waar verzoekster haar vrees om terug te keren naar haar land van herkomst steunt op de problemen die zij zou gekend hebben met J.O., met wie zij zou gedwongen zijn te huwen en waardoor zij een besnijdenis volgens de Massai tradities zou moeten ondergaan, is de bestreden beslissing terecht van oordeel dat haar verklaringen inzake essentiële elementen van haar relaas dermate vaag zijn, dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst bleef verzoekster uiterst vaag over de persoon van J.O. en verklaarde ze uitdrukkelijk niets over hem te weten, niets over hem te willen weten en hem ook niets te hebben gevraagd (administratief dossier, stuk 13, p.9). Verzoekster bleek niet op de hoogte van (i) het feit of hij kinderen, broers of zussen had (ii) zijn woonplaats (iii) zijn beroep (iv) het aantal vrouwen dat hij had (v) de huidige functie van zijn vader, die parlamentsvertegenwoordiger zou geweest zijn van Narok op het ogenblik van de problemen (vi) de naam of de godsdienst van de priester die zij en J. in Mombassa zouden bezocht hebben (ibid., p.4, 9; stuk 10 p.6-7; stuk 3, p.3).. Thans stelt verzoekster opnieuw niet in hem, noch in zijn familie geïnteresseerd te zijn. Verweerder merkt terecht op dat van verzoekster nochtans redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich hierover informeert of minstens interesse vertoont in de man die zij beweert te vrezen en die de rechtstreekse oorzaak zou vormen van haar vertrek uit haar land van herkomst. Bovendien zou zij gezongen hebben op een meeting waar J. eregast was omwille van zijn belangrijke rol binnen de gemeenschap, waardoor toch verwacht kan worden dat zij in enige mate op de hoogte was van zijn functie. Dit klemmt des te meer daar J.O. de zoon zou zijn van een belangrijk politiek figuur in verzoeksters regio van herkomst, zodat informatie over diens familie kan worden geacht beschikbaar en toegankelijk te zijn.

Verzoekster was evenmin in staat te verduidelijken of de grootmoeder van J. die zij bezochten zijn grootmoeder langs moederszijde, dan wel langs vaderszijde was. Deze vrouw zou haar huwelijksadvies hebben gegeven en haar eveneens hebben voorgelicht over de besnijdenis volgens de Massai traditie die zij diende te ondergaan. Verzoekster bleek echter niet in staat enige toelichting te geven over de gevreesde besnijdenis, noch over de manier waarop deze verschilde van de besnijdenis die ze reeds onderging (administratief dossier, stuk 13, p.4-5). Opnieuw kan worden opgemerkt dat redelijkerwijs van haar verwacht kan worden dat zij zich hierover zou informeren. Dat zij reeds eerder besneden werd, toont op zich geenszins aan dat haar vrees om een tweede maal te worden besneden reëel is, integendeel.

Verzoekster brengt geen elementen bij ter weerlegging van deze motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier. Derhalve blijft zij onverminderd overeind.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen over de manier waarop zij het huwelijk met J. trachtte te ontvluchten door zich verschillende malen samen met haar schoonzus en haar dochter te verplaatsen, waarbij zij telkens lastiggevallen werd door "onzichtbare personen" en telkens door de politie terug naar huis zou gebracht zijn, weinig aannemelijk overkomen. J. zou er via duistere krachten, magie en zijn "begeesterde ziel" voor gezorgd hebben dat verzoekster door de politie overal teruggevonden werd (administratief dossier, stuk 22, p.17; stuk 13, p.5). De bestreden beslissing stelt aldus terecht dat verzoeksters verklaringen niet op enige objectieve grond gebaseerd zijn, maar wel op vermoedens en veronderstellingen, die de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnen. Zij houdt vast aan haar eerdere verklaringen en brengt derhalve geen elementen bij die de bestreden motivering kunnen ontkrachten.

Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen omtrent haar rechtstreekse vluchtaanleiding, waarbij ze ontsnapte via de badkamer toen ze zich diende klaar te maken voor het huwelijk, nadat ze gedurende ongeveer een week werd opgesloten en mishandeld door de politie, geloofwaardigheid missen. Verzoekster kon immers niet verduidelijken hoe de politie haar kon vinden, met hoeveel agenten ze werd opgepakt en waar ze naartoe werd gebracht (administratief dossier, stuk 22, p.14).

Ook over de verkrachtingen waarvan zij en haar zus in 2005 slachtoffer van zouden geweest zijn, blijft verzoekster zeer vaag. Dat er tussen Nairagie-ngare shopping en hun woning slechts één weg is, vormt geen afdoende verklaring voor het feit dat zij niet kon preciseren waar de verkrachtingen juist plaatsvonden. Verzoekster brengt bovendien geen elementen bij ter verklaring van het feit dat zij evenmin in staat was aan te geven hoe vaak en door wie zij werden verkracht, door hoeveel mannen en hoeveel keer ze aangifte zouden gedaan hebben bij de politie (administratief dossier, stuk 10, p.4). De vastgestelde vaagheid van haar verklaringen blijft derhalve ongewijzigd.

In september 2006 zou haar zus opnieuw verkracht zijn door een groep mannen, waarna ze gedood werd met een zwaard en schoten, terwijl verzoekster zich verstopte in het plafond. Verzoekster kon echter niet verduidelijken wie de daders waren, maar vermoedt dat er ook politieagenten bij betrokken

waren (administratief dossier, stuk 10, p.11; stuk 13, p.6). Ook over de reden van haar dood, zijn verzoeksters verklaringen weinig aannemelijk, gezien haar zus vermoord zou zijn omdat ze verzoekster had meegenomen naar een medicijnman teneinde haar van J. te verlossen, waarbij ze echter niet in staat was te verklaren hoe de daders hiervan op de hoogte zouden zijn (administratief dossier, stuk 13, p.10). Het verband tussen verzoeksters problemen met Joseph en de moord op haar zus is allerminst duidelijk. Verzoeksters bewering dat het vaststaat dat haar zus op brutale wijze werd vermoord door de politie, hetgeen zou aantonen dat het menens is met de Mungiki, de politie en/of J., alsook dat haar hetzelfde lot zou beschoren zijn, kan derhalve bezwaarlijk worden aangenomen.

Kritiek op het overtollig motief omtrent de hulporganisatie waar verzoeksters zus melding zou gemaakt hebben van de problemen, kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekster nooit eerder in de procedure melding heeft gemaakt van het feit dat zij aan een post-traumatisch stresssyndroom zou lijden omwille van de gebeurtenissen in Kenia. Zij brengt hiervan geen begin van bewijs bij, toont niet aan op welke wijze die haar verklaringen zou hebben beïnvloed en uit de verschillende gehoorverslagen kan niet worden afgeleid dat zij hierdoor verhinderd zou zijn geweest om op een normale wijze verklaringen af te leggen. De voorgehouden psychologische problemen bieden derhalve geenszins een verklaring voor de vaagheid van haar relaas en tonen evenmin de waarachtigheid aan van de aangevoerde feiten.

Uit verzoeksters verklaringen kan voorts worden afgeleid dat zij sinds haar vertrek uit Kenia geen contact meer heeft gehad met haar familie, noch dat zij hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen, terwijl van haar kan verwacht worden dat zij zich tracht te informeren over de evolutie van de situatie in haar land van herkomst. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster geen contact te kunnen opnemen omdat ze de gegevens kwijt was, terwijl ze in een later gehoor aangaf wel brieven te hebben gestuurd, maar niets meer van hen te hebben gehoord (administratief dossier, stuk 22, p.16; stuk 13, p.3; stuk 10, p.3; stuk 3, p.2). Dergelijke houding wijst op een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees.

Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoekster slechts op 21 december 2006 een asielaanvraag indiende, terwijl ze reeds sinds 30 september 2006 in België verbleef, hetgeen eveneens de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging relativeert.

Daargelaten dat verzoekster nalaat aannemelijk te maken dat zij de ter terechtzitting bijgebrachte persartikelen niet eerder in de procedure kon meedelen daar zij allemaal dateren van voor de indiening van het verzoekschrift, dient aangaande deze artikelen te worden opgemerkt dat dergelijke algemene informatie, welke door verzoekster ter terechtzitting overigens niet wordt betrokken op haar individuele en persoonlijke situatie, niet vermag haar teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen. Deze artikelen volstaan geenszins om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Voor zover verzoekster haar vraag om subsidiaire bescherming baseert op de feiten die de grondslag uitmaken van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.1).

Voorts betwist verzoekster de vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst, waarbij ze enkele passages uit de door het CGVS aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie citeert. Verweerder merkt echter terecht op dat verzoeksters citaat niet overeenstemt de werkelijke inhoud van de informatie gezien zij stelt: *“De Keniaanse mensenrechtenorganisatie Kenya National Commission on human Rights heeft in september 2008 een rapport gepubliceerd over standrechtelijke executies, verdwijningen en afpersingen **door** Mungiki en de politie”*, terwijl de informatie in het administratief dossier luidt: *“De Keniaanse mensenrechtenorganisatie Keny National Commission on human Rights heeft in september 2008 een rapport gepubliceerd over standrechtelijke executies, verdwijningen en afpersingen **van** (vermeende) Mungiki aanhangers **door** politiemensen”* (stuk 27, nr.1, p.18). Dergelijk verweer is geenszins dienstig om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, waarin terecht wordt geoordeeld dat uit het geheel van informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie in Kenia op dit ogenblik niet van die aard is dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (stuk 27).

De ter terechtzitting bijgebrachte artikelen zijn, gelet op hun inhoud, evenmin afdoende om afbreuk te kunnen doen aan de voormelde informatie, welke berust op grondige en uitgebreide research door Cedoca op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur. Een aantal van deze artikelen bevatten immers algemene informatie omtrent de Mungiki, waarbij dienstig kan worden verwezen naar de sub 2.2.1 gedane vaststellingen omtrent verzoeksters (toekomstige) vrees voor de Mungiki. Aangaande de artikelen die betrekking hebben op het geweld in de nasleep van de verkiezingen in 2007, kan worden opgemerkt dat de situatie sedertdien grondig is gewijzigd blijkens de informatie in het dossier. Uit het artikel van 29 juni 2009 blijkt slechts dat de Keniaanse troepen bij een veiligheidsoperatie met de bedoeling om milities te ontwapenen ten aanzien de voornamelijk van Somalische etnie zijnde bevolking in Noord-Oost Kenia een aantal misbruiken heeft begaan. Hoe het feit dat een Belgische vrouw werd ontvoerd in Kenia afbreuk zou kunnen doen aan de landeninformatie in het administratief dossier, kan niet worden ingezien.

Dat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend worden omwille van het feit dat zij aan een post-traumatisch stresssyndroom zou lijden, kan geenszins worden aangenomen gezien zij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt en evenmin aangeeft op welke wijze dit aanleiding zou geven tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande overwegingen dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden ontczgd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS